

קשה עד שהיה ברור מה גורל הכוח שחצה את התעלה עם אריק שרון. בשלוש לפנות בוקר אני הולך לישון. מעיר אותי משהו בארבע לשמירה. שומר עם נחום, קצין ההנדסה, ועם יונגרייס, המושבניק ליד טבריה, שהוא נהג הגיס של אמנון משובל. אנו משוחחים על הוויכוח בכנסת, שהיה ברדיו אותו יום. שלושתנו מסכימים כי בגין מבחיל. כולם קראו את העולם הזה, ואבנרי קונה לבבות בהתמדתו כל השנים לרעיון השלום ואי-הזלזול בערבים. **יום רביעי, 17.10.** גם היום אני בי תצפיות, ממתנים לאישור ההתקפה. עדיין מחכים לראות מה קורה לכוף של אריק שרון. היום עובר בפתיחת חבילות והכנת ציפס. בערב אני מקווה לישון, כשמודיעים כי יש שוב שיחה עם המח"ט, הרוצה להסיר ביר את פשר ההמתנה. אני נרדם בתחילת דבריו, הייתי ממש הרג.

פיתאום מעירים אותי. על אמנון ועלי לנסוע לקחת פצועים מגדוד אחד שלנו. בתחנת איסוף הפצועים הקדמית שוכבים שמונה, אחד מה. הרופא אומר כי אילו נחשב בשטח, היה ניצל. קיבל רסיס בריאות, ולא סתמו לו את חורי הכניסה והיציאה.

באוהל מאיר פנס-שדה. חיילים עומדים ומחזיקים בקבוקי-דם ואינפוזיה. הרופא עובר מאחד לשני, נותן טיפול מהיר. פרט לאחד, כל הפצועים שותקים. האחד צועק היכן הארנק שלו, יש שם כסף ומיסמכים. חברי משתיקים אותו. לעזאזל הכסף, העיקר שניצלת.

הפצועים מספרים כי חטפו שלושה פגזי 120 מ"מ בחניון הלילה שלהם. החניון הופגז גם אתמול, אבל המגיד חנה שוב באותו מקום. עוד שעות.

אנו עולים על הגייפים, מובילים את האמבולנס. הוא נעצר אחרי שלושים מטר. צינורית-הדלק פגומה. החובש מסתער על הנהג, כיוון שעוד בצהריים אמר לו שהי צינורית פגומה, והנהג התעלם מכך. עכשיו צריך להביא משאית, ולהעביר את הפצור עם אליה. זמן יקר הולך לאיבוד. מגי-עים לבית-החולים ותללו שם מקבלים שבץ. מסרו להם כי יגיעו ששה פצועים קל,

הטנקים, צעק הסייר היושב בכסא האחורי של הגייס, אל אברהם הנהג כי ייזרה מפני בור. אברהם הביט ימינה וראה בור ממש לפני הגלגל הקדמי. מביט טוב ורואה זוג נעליים, ולהן רגליים. צעק אברהם "קומנדו", סובב את ההגה ימינה ועבר על הגופה השוכבת. נעצר חמישה מטר ממנה.

זאביק והסייר לקחו את העושים, לחצו על ההדק, והכלי המהולל לא ירה. רכרו וירו שוב, ושוב לא יורה. זרקו את העזר זים, לקחו קלצ'ניקוב ודפקו כל אחד מחסנית בשוכב. מסתבר כי היה זה צייד נפיקים. המצרים שלחו ציידים עם רפגי. (מעין בוקה), שעברו את הקווים וירו בלילות אל חסנקים שלנו.

10 בבוקר. אנו מביאים תחמושת נוספת. רוגי המ"פ מגיע ומוסר כי החטיבת מתחיי

על המארב, כיוון שכל האיזור היה ביצוע ושיחים.

התוצאות: 13 הרוגים, 31 פצועים, מהם ימותו עוד 7. הפלוגה כולה חוסלה.

מגיע דן אלדן, רס"ר המפקדה. מספר כי הביאו למח"ט את הטבח מרקו ממיסר עדת קטבה. שאל הטבח את המח"ט מה להכין, ונענה: בשר חבלים. מסביר לטבח כי לוקחים קופסה גולש, מטגנים על מרי גרינה עד שהבשר נחרך, ונחיה חבלים-חבלים.

הצות. מיקי המכונאי שלנו מתעורר בגלל כאבי-רגל. הרופא מורה להביאו מייד לגיתוח עקירת ציפורן. מזה ימים הוא הולך עם נעל לא מתאימה (אין נעליים). אני מסייעו לבית-החולים הקרוב, שם עוקי-רים לו ציפורן. המיסכן יסבול כאבי שאל

חוזרים לחניון הלילה, ושם הביא קצין החינוך של החטיבה, הפיומונאי יובב כץ, שי לחייל ותחתונים וגופיות לכולם. איזה אושר! כולם מחליפים לבנים. את הישנים זורקים. במלחמה הכל הוא לשימוש חד פעמי. אין זמן ותנאים לכביסה. נותנים לך בגד נקי, אתה זורק את המלוכלך. אנו מבקשים גם, בהלצה, חיילים להחלפה, במקומנו, חיילים לשימוש חד פעמי.

ב-11 בלילה מעירים אותנו. המח"ט רוצה לדבר עימנו. כולם רוטנים ומקללים. אי-אפשר לעשות זאת קודם? המח"ט, דמות רזה, מאורכת, חיקוי מושלם של פנר פילוב הרוסי. קפדן ביותר בימי שלום, אבל במלחמה מפקד בחסד עליון. איננו אהוב על האלופים, בגלל לשונו החדה ושכלו המהיר. נחשב כאחד המח"טים המעולים בצבא, ולכן מטילים על החטיבה

פועל צי ההתקופות

והנה באו פצועים בינוני עד קשה — והם לא מוכנים לספל במצבים קשים. חסר להם ציוד מיטות, הפצועים אצלם ישנים באוטובוסים. בלית ברירה הם לוקחים את הפצועים, ואנו חוזרים לישון. עד שהגענו, כבר מאיר השחר זריך לקום.

יום חמישי, 18.10. שלושה מטוסים שלנו מופלים לדינו. מגיעה להקת פיקוד דרום, נותנת תוכנית עלובה ביותר. היום חג-סוכות. השלם מגיע ומחלק 30 לירות לכל אחד. מצב המים חמור. טנק שלנו פגע בצינור המרכזי של הגיזרה, ואין מים כל היום.

לה לתקוף דרומית לגיזרה, במטרה להגיע לתעלה, ומשם לדהור לאורך התעלה דרומה. ההתקפה תחיל בלילה. אנו יוצאים לצפות על הגיזרה, בה נתקיף, בערב אני מלווה את המח"ט ואת קצין-האג"ם יובל למפקדה. יש שם טלפון, אבל תור אימים, ואני מוותר על הרעיון. למפקד דונים השרצים שם כל הזמן יש יותר אפשרויות לטלפון.

בחצות נגמרת ההתייעצות, ואנו חוזרים. יובל מספר לי כי הוחלט לעכב את ההתי

כמה ימים. הוא חוזר עמי. בחניון הלילה מבשרים לנו כי בגיזרה המרכזית מתחילה פריצה לצד השני של התעלה.

יום ששי, 16.10, 4.30 בבוקר. המח"ט מעיר את כולם. הכל נוסעים קדי-מה, לקו, לכוננות של התקפת-נגד מצרית. יושבים בקו הגייסים מאחור, וממתנים. 7 בבוקר. טלי וזאביק מגיעים עם יוסי המג"ד. הם מספרים כי בלילה, לפני שאבר-הם נסצע, הוא נסע עם זאביק בגייס חזרה לגדרה. כשהיו 100 מטר מאחורי

משימות קשות. הוא מסביר לנו כי אנו בי המתנה בגיזרה קנטרה, בתיקווה שהמצרים ימשיכו לנסות להתפרץ. בקרב של היום הושמדו למצרים 200 טנקים. עוד קרב כזה, והדרך לקאהיר תהיה פתוחה והמל"חמה שלנו, אנו לא תוקפים. המח"ט מכיר היטב את יעילות הטילים, שומר על הדחטיבה מכל מישמר. ולכן, בניגוד לחטיבת אחרות, אצלנו נפגעי הטילים מועטים. המח"ט מאמין כי המצרים יתקפו שוב, יחוסלו, ובשבת חלק מאיתנו יהיה כבר בבית. אשרי המאמין!

יום שני, 15.10. אנו במוצב הצפתי. מנצלים את הזמן לטיפול בגייסים, גרין, שמן, (אין שמן-מנוע, שופכים שמן רירי בים. אין מים מזוקקים. שופכים רגילים) יש לנו רדיו, יושבים ומדברים בבוקרים. הנהג שלי, אברהם רוזנבוים, מספר מה יעשה בחופש.

ייכנס הביתה, ישר לאמבטיה, ישרוך בה חצי שעה. יאכל טוב, ירביץ מיספר הגון, יישן קצת, ושוב אמבטיה וחוזר חלילה. משהו מפסיקו. כשתגיע הביתה תמצא כי יש הפסקת-מים, הפסקת חשמל, ותאשה אצל השכן. פתאום אועקה. התקפת חיגים עלינו. אחד מהם מופל על-ידי חיל-האוויר שלנו. מתחילות הפגזות עלינו במוצב. הערב יורד.

אנו שואלים היכן זמרת שלושת המילח"מות? לא שומעים עליה. בערב חוזרים לי חניון. שם מספרים כי הלילה אנו מאבטחים את החניון במקום פלוגת החרמ"ש. מה קרה לה? להלן הסיפור:

פלוגה אחרת של אחד הגדודים שלנו היתה בתגבורת לחטיבה שכנה, צפונית לנו. הפלוגה נעה לחלק את מעוז החוף, נתקלה בדרך במארב קומנדו מצרי של גדוד שלם. מפקד הפלוגה, עוזי ד. ז"ל, ביקש מן המח"ט סיוע ארטילרי

הגיינים באפריקה: ביקור-נימוסין במחנה מצרי